

CHƯƠNG 5

Từ trường học bước ra, Khiêm thần thờ trên đường một lúc, cuối cùng đã đi đến gần tiệm bán dụng cụ bằng da của NhạN Linh.

Vừa đi chàng vừa suy nghĩ có nên đi tìm NhạN Linh không. Suốt hai tháng qua, mỗi tuần nào Khiêm cũng tìm cách gặp NhạN Linh một hai lần. Khiêm còn nhớ rõ, lần thứ nhất chàng trông thấy NhạN Linh đứng trước cửa tiệm. Nàng đã tỏ vẻ ngạc nhiên khi thấy chàng. Nàng đã mời chàng vào trong tiệm ngồi chơi. Nhưng hôm đó NhạN Linh không nói gì cả, chỉ im lặng nhìn Khiêm. Hai khóe miệng của nàng hiện lên một nụ cười thật đặc biệt. Qua nụ cười đó dường như nàng muốn suy đoán tại sao Khiêm tìm tới đây. Đồng thời cũng giống như nàng đã hiểu Khiêm đến đây là để gặp mặt mình.

Hôm ấy Khiêm tỏ ra rất vụng về. Những lời nói mà chàng chuẩn bị sẵn để giúp cho cuộc gặp gỡ được nhẹ nhàng bỗng tự nhiên chàng không thể nói ra được một lời nào. Thậm chí Khiêm còn cảm thấy tiếng nói của mình vấp vấp. Kết cuộc Khiêm chỉ có thể cho nàng biết là mình đến đây có mục đích thăm qua căn tiệm của nàng. Chàng cũng ngợi khen nàng vài câu rất khách sáo. Sau khi trở về đến nhà, Khiêm mới thầm trách mình tại sao lại quá ngu ngốc.

Mấy lần gặp gỡ sau đó Khiêm ăn nói tự nhiên hơn nhiều. Đầu đề câu chuyện cũng đi sâu hơn. NhạN Linh xem Khiêm như bạn của mình, chứ không phải là giáo sư của con gái mình nữa. NhạN Linh cũng lần là cảm thấy được, Khiêm đối với mình ngoài thái độ lo lắng, còn có ít nhiều cảm tình rất tế nhị. Nhưng NhạN Linh luôn tự dối gạt mình, xem như chẳng hề có chuyện đó. Nàng chỉ duy trì tình bạn như thuở sơ giao, không có ý rút ngắn khoảng cách đó giữa hai người.

Lúc đầu Khiêm không làm sao có thể biết trước được là mình lại thâm yêu mẹ của một nữ sinh. Khiêm càng che giấu tình cảm đó trong lòng bao nhiêu, Khiêm mỗi lúc càng tỏ ra thương mến Dĩnh hơn. Thậm chí Khiêm còn nghĩ rằng, hiện nay Dĩnh tỏ ra kính mến, tôn trọng chàng như thế, mai sau dù chàng có trở thành cha Dĩnh, thì cũng không có chi là trở ngại.

Khiêm băn khoăn không biết NhạN Linh đối với mình có ý nghĩ ra sao. Lắm lúc Khiêm cảm thấy NhạN Linh như cố hết sức lánh xa mình. Phải chăng NhạN Linh chê tuổi mình quá trẻ?

Mặc dù Khiêm không biết NhạN Linh bao nhiêu tuổi nhưng căn cứ tuổi con gái nàng để suy đoán chắc chắn tuổi Khiêm trẻ hơn nàng nhiều. Khiêm sợ dưới mắt NhạN Linh, một người đàn ông hai mươi tám tuổi, thì là một cậu bé ngây thơ không biết gì.

Khiêm đi đến trước tiệm, đưa mắt nhìn qua tủ kính, trông thấy NhạN Linh đang chuyện trò với một khách hàng. Khiêm dừng chân đứng lại chú ý ngắm khuôn mặt ngó nghiêng thật đẹp và cử chỉ cao sang của nàng.

Nhạn Linh đã trông thấy Khiêm. Nàng quay sang dặn dò người làm mấy lời rồi lấy áo choàng khoác lên bước ra ngoài. Đôi bên chẳng chào hỏi nhau, mà cũng không gật đầu, chỉ có tươi cười. Họ quen nhau như là chàng trai đến đón một tình nhân tan sở vậy.

Sau khi gặp nhau hai người lại vào hiệu cà phê ngồi hăng giờ. Họ nói nói cười cười những chuyện không đâu. Chỉ có thể thôi. Dù vậy những cuộc gặp gỡ tầm thường đó đối với Khiêm lại rất có ý nghĩa rất đầy đủ.

Khiêm kéo ghế cho Nhạn Linh, nhìn nàng với đôi mắt đầy vẻ lo lắng:

- Hôm nay dường như bà hơi mệt mỏi.

Nhạn Linh dụi mắt:

- Mấy hôm nay công việc ở tiệm khá bận rộn. Sáng sớm lại phải lo công việc nhà, tôi cảm giác như không lúc nào được nghỉ ngơi. Hiện nay thuê người làm không phải dễ. Nhưng cũng may Dĩnh đã lớn rồi, tự nó biết lo cho nó, chẳng cần tôi phải bận tâm.

- Trương Tư Dĩnh tốt nghiệp xong, cũng có thể ra tiệm giúp đỡ.

- Tôi xem nó không có ý thích đó. Chính tôi cũng không có ý thích đó, nhưng không thể dẹp tiệm được. Vì tôi cảm thấy làm như vậy rất có lỗi với cha Dĩnh.

- Dĩnh có định đi học ngoại quốc không?

Nhạn Linh lắc đầu:

- Tôi không muốn cho nó đi. Chính nó cũng không có ý nghĩ đi ngoại quốc. Dĩnh tuy là một đứa bé cá tánh cứng cỏi, nhưng tự lo cuộc sống cho mình chưa xong. Ra ngoại quốc sợ nó không quen.

- Dĩnh ở lại Hồng Kông cũng tốt, vì mẹ con sẽ gần bên nhau.

Nhạn Linh hỏi như than:

- Nếu không có nó, thật tôi không biết phải sống như thế nào.

- Nhưng nó là con gái, rồi có một ngày nó phải rời khỏi bà.

Khiêm nói với giọng đầy tình cảm.

Nhạn Linh khẽ rùng mình:

- Phải! Rồi nó sẽ có ngày đi lấy chồng, xây dựng riêng gia đình của nó.

Khiêm hỏi rất dịu dàng:

- Chừng ấy bà sẽ thế nào?

Nhạn Linh gượng cười:

- Có thể tôi sẽ cảm thấy được một sự an ủi, vì tôi đã làm tròn trách vụ.

Khiêm nói lẩm bầm:

- Bà Trương, có khi nào bà nghĩ trong cuộc đời của bà cần có một người bạn khác không?

- Kết hôn?...

Khiêm gật đầu. Nhạn Linh đáp ngắn ngủi:

- Không có.

- Nếu có một người chung sống với bà, có thể họ đáp được sự trống trải trong đời sống tinh thần của bà, chia sẻ với bà sự buồn vui, thì bà sẽ không còn cảm thấy cô quạnh nữa.

- Nhiều bạn bà cũng nói với tôi như vậy. Họ nói thảng thảng hơn, bảo là đàn bà không thể không có nơi nương tựa.

- Nói như vậy tuy rất thường tình, nhưng lại là thực tế.

Nhạn Linh nhíu đôi mày:

- Nhưng theo tôi, một con người không thể vì thấy cần có chồng mà đi lấy chồng. Xuất phát điểm của việc kết hôn không phải là tìm một nơi nương tựa, mà chính là tình yêu.

Khiêm im lặng giây lát:

- Tôi hiểu ý của bà. Tôi cũng rất đồng ý lập luận đó. Một người cần phải tìm một đối tượng biết yêu mình để kết hôn, chứ không phải vì thấy cần kết hôn mà tìm đối tượng. Nhưng chả lẽ bà không thấy có một người nào để bà yêu được hay sao?

- Có! Có một người!

Khiêm cảm thấy tâm trạng vô cùng căng thẳng.

- Người ấy là ai?

Nhạn Linh thông thả đáp:

- Đó là ba của Dĩnh! Mãi cho tới ngày nay tôi vẫn còn yêu anh ấy. Ngoài anh ấy ra, tôi không thể yêu ai khác nữa.

Khiêm buồn thiu, một lúc lâu không nói nên lời.

Giọng nói của Nhạn Linh thật buồn:

- Nói ra thật lạ. Có lẽ vì anh ấy chết đột ngột, nên dù tai nạn xảy ra đã lâu, mà đến nay tôi vẫn chưa tin anh ấy rời khỏi nhân thế. Tai biến xảy ra đã ba năm rồi, thế mà nhiều đêm tôi còn nằm mộng thấy anh ấy. Khi chợt tỉnh dậy tôi vẫn định ninh là anh ấy đang ở bên cạnh tôi. Chờ khi tôi hoàn toàn tỉnh hẳn, nhận ra mọi việc đều không phải là sự thật, tôi mới cảm thấy đau đớn, cả người tôi tê tái.

Khiêm nhìn sắc diện của Nhạn Linh không khỏi xót dạ thay cho nàng.

- Con đường của cuộc sống không phải là bằng phẳng. Ai cũng không tránh khỏi những trở lực và chông gai. Chỉ cần bà nhớ rằng trên đời này còn nhiều người khác bất hạnh hơn mình, thì bà sẽ không còn cảm thấy quá đau đớn nữa.

Hai hàng mi của Nhạn Linh sụp xuống:

- Đây là biện pháp duy nhất để tôi tự an ủi tôi. Nhưng tôi làm sao quên được nỗi đau khổ do biến cố ấy đưa đến cho tôi. Nhất là gương mặt của Dĩnh rất giống anh ấy, khiến mỗi lần tôi nhìn thấy Dĩnh là có cảm giác như anh ấy đang ở cạnh tôi. Trong tâm linh của tôi và Dĩnh, anh ấy vẫn còn sống mãi.

- Lẽ tất nhiên bà không làm sao quên được ông nhà. Nhưng bà không thể vì đó mà đè nén tình cảm của mình, không yêu một người nào khác.

Nhạn Linh bùi ngùi:

- Ông cho rằng việc nuôi dưỡng một tình cảm, là việc đơn giản lắm hay sao? Hiện nay tôi đối với tình yêu không còn nghĩ như lúc tuổi còn thanh xuân nữa. Ngoài yêu ra còn nhiều vấn đề tôi phải nghĩ đến.

Khiêm thành thực hỏi:

- Phải chăng bà thường lo nghĩ rằng mình đã là một gái có chồng?

- Là một quả phụ!

- Theo tôi vấn đề đó không thể dùng nhãn quan thế tục mà cân nhắc, đo lường được. Đó chỉ là việc riêng giữa hai người. Chỉ cần hai người chân thành thì không còn một yếu tố nào ngăn cản được nữa.

Nhạn Linh bỗng có vẻ lạnh lùng kiêu hãnh như trước:

- Thôi, tôi không muốn thảo luận vấn đề đó nữa.

Khiêm không còn cách nào hơn là gật đầu. Lòng chàng cảm thấy buồn thiu.

Việc gặp gỡ nhau giữa Khiêm và Nhạn Linh đã bị Dĩnh biết được sau mấy hôm. Một bữa nọ Dĩnh đang ngồi trên bãi cỏ nơi vườn hoa nhà trường, sau lưng nàng là những khóm cây thấp. Dĩnh đang cúi đầu xem sách, bỗng nghe có tiếng nói của mấy cô gái từ phía sau khóm cây truyền lại:

- Thảo nào giáo sư Khiêm đặc biệt có cảm tình với con Dĩnh. Gần đây tôi thấy ông ấy chú ý tới Dĩnh lắm.

Dĩnh nhận ra giọng nói đó là của các bạn học chung lớp với nàng, bèn lắng tai chú ý nghe. Qua lời đối thoại của họ, Dĩnh mới hay là giáo sư Khiêm đã thường tới lui gặp gỡ riêng mẹ nàng. Họ còn cho rằng giữa hai người có sự liên hệ đặc biệt lắm.

Dĩnh không muốn tin đây là sự thật. Từ bấy lâu nay Dĩnh đã thâm yêu giáo sư Khiêm, một con người mà chính nàng đã sùng bái. Vậy mà giáo sư Khiêm có đâu không chấp nhận mối tình của nàng, mà đi yêu mẹ nàng nữa?

Sự thật phũ phàng đó làm cho Dĩnh cảm thấy hết sức thất vọng. Hình ảnh giáo sư Khiêm mà nàng sùng bái trong lòng sau khi bị sụp đổ tan tành, đã mang đến cho nàng một sự đau buồn thâm thía, làm nàng cảm thấy mình cô đơn chưa từng có. Gần đây nàng đã say sưa vì được giáo sư Khiêm lo lắng yêu thương, vẫn tưởng là nàng đã chiếm được tình yêu của Khiêm. Chẳng dè đến bây giờ nàng mới biết giáo sư Khiêm làm như vậy là để tranh thủ cảm tình của mình. Nghĩ đến đây, nàng đã đánh giá thấp nhân cách của giáo sư Khiêm tức khắc.

Còn mẹ nàng nữa, tại sao bà có thể trở thành tình địch của mình? Từ trước tới nay mẹ nàng lúc nào cũng là người đoan trang, cao quý, trong sạch hoàn toàn, vậy tại sao lại đi mến thích một người đàn ông trẻ tuổi hơn bà? Dĩnh cảm thấy cha mình chết thật không đáng. Cha nàng chết để lại người vợ xinh đẹp cho người đàn ông khác săn đuổi. Nàng bỗng hết sức hận mẹ nàng, cho rằng mẹ nàng phản bội cha nàng, phá hoại gia đình nàng. Gia đình này là do cha nàng xây dựng nên và vĩnh viễn thuộc về cha nàng.

Trong giây phút đó ý nghĩ trong đầu óc Dĩnh thật là mâu thuẫn và rối loạn. Nàng muốn đi tìm ngay giáo sư Khiêm để hỏi cho rõ. Nhưng nàng không có can đảm để tỏNg tượng, nếu giáo sư Khiêm nhìn nhận thẳng là yêu mẹ nàng, thì nàng sẽ thế nào? Chắc là nàng sẽ ngất xỉu ngay tại chỗ.

Nàng cũng nghĩ rằng nếu trực tiếp hỏi mẹ nàng, thì bà ấy có thể vì quá thẹn mà thành tức giận, chối phắt đi hay là trách mắng nàng thì nàng thật là xấu hổ.

Hơn nữa, nếu như làm như vậy, từ đây về sau mẹ nàng sẽ đề phòng. Dĩnh mong rằng nàng sẽ có cơ hội hành động một cách bất ngờ, làm cho giáo sư Khiêm và mẹ nàng không tránh kịp, không thể nào phủ nhận được, để họ càng bị nhục nhã trước mặt nàng.

Trước đây hễ tan học là Dĩnh về nhà ngay để ôn bài. Nàng chờ mẹ mình về đến thì cùng lo nấu cơm. Nhưng nay vì muốn tạo cơ hội để nàng có thể bất gặp bất ngờ mỗi tình vụng trộm giữa giáo sư Khiêm và mẹ nàng, nên sau giờ tan học là nàng đến tiệm. Dĩnh muốn giáo sư Khiêm đến tìm mẹ nàng, bất ngờ gặp mặt nàng ở đây, tất nhiên sẽ lúng túng ngượng nghịu vô cùng.

Chẳng dè sau lần gặp gỡ hôm ấy, giáo sư Khiêm cảm thấy Nhạn Linh đã ngầm cho chàng biết là bà không có cảm tình gì đặc biệt đối với mình, cho nên Khiêm không thường đến gặp Nhạn Linh nữa. Chàng sợ đến thường sẽ làm Nhạn Linh không thích. Dĩnh đã ở tiệm chờ đón mãi mấy tuần lễ mà vẫn không thấy giáo sư Khiêm đến. Dĩnh tưởng là kế hoạch của mình đã bị lộ, nên không khỏi tức giận.

Dù vậy, đối với giáo sư Khiêm, Dĩnh vẫn giữ thái độ như thường ngày, để chàng khỏi nghi ngờ.